

New York Timesi bestsellerite autor

NORA ROBERTS

NATAŠA
TALTSUTAMINE

Nora Roberts
TAMING NATASHA
2008

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis.

Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 1990 by Nora Roberts
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E04271614
ISBN 978-9949-25-529-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

„Miks küll on kõik hea välimusega mehed abielus?”

„Kas see on konksuga küsimus?” uuris Nataša, sättides sametkleidis nukku väiksesse painutatud puidust kiiktooli. Ta pöördus assistendi poole. „Hea küll, Annie, millisest hea välimusega mehest me siis praegu räägime?”

„Sellest pikast, heledapäisest, vapustavast mehest, kes seisab oma elegantse naise ja ilusa väikese tütreaga poe akna all.” Annie pistis nätsulehe suhu ja ohkas raskelt. „Nad näevad välja nagu täiusliku perekonna reklaam.”

„Sellisel juhul tulevad nad ehk sisse ja ostavad täiusliku mänguasja.”

Nataša taganes kuninganna Victoria ajastu stiilis nukkude ja mänguasjade väljapaneku eest ja noogutas heakskiitvalt. See oli just selline, nagu ta tahtis: meeldiv, elegantne ja vanamoeline. Ta kontrollis veel kord kõik asjad üle, kuni tupsudega ehitatud lehvikuni tillukeses portselankäes.

Mänguasjade pood polnud mitte üksnes ta äri, vaid ka suurim rõõm. Kõik asjad kõige väiksemast kōristist kuni suurima mängukaruni olid ta enda välja valitud, kusjuures ta pööras suurt rõhku detailidele ja kvaliteedile. Olgu tegu karusnahkset keepi kandva viiesajadollarilise nukuga või kahedollarilise pisikes

mudelautoga, oli tema eesmärk pakkuda oma poes klientidele parimat. Kui mänguasi leidis ostja, oli ta alati rõõmus, ükskõik kui palju või vähe see maksis.

Nende kolme aasta jooksul, mis olid möödunud ajast, kui ta poe ukse avas, oli Nataša muutnud Mängumaaailma väikese Lääne-Virginia ülikoolilinna üheks edukamaks äriks. Selleks läks vaja nii suurt indu kui ka visadust, kuid edu peamine põhjus oli tema kontakt lastega – ta mõistis neid. Nataša ei tahtnud, et ta kliendid lahkuvad poest lihtsalt mänguasjaga. Ta tahtis, et lapsed lahkusid just selle mänguasjaga, mis on neile õige.

Nataša otsustas pisut muuta mudelautode väljapanekut.

„Ma arvan, et nad tulevad sisse,” ütles Annie oma lühikesi punakaspruune juukseid kohendades. „Too väike tüdruk lausa hüpleb. Kas avan ukse?”

Täpsust armastav Nataša heitis pilgu naeratava klouninäoga kellale. „Viis minutit on veel aega.”

„Mis need viis minutit siis ikka ei ole? Tash, ma ju räägin, et too mees on vapustav.” Ja kuna Annie tahtis meest lähemalt uurida, asus ta riivulauamänge ringi sättima. „Oh, jah. Sada kaheksakümmend kaheksa sentimeetrit ja seitsekümmend kaks kilo. Ja vaata, kui hästi ülikonnapintsak ta laiadel õlgadel istub. Oh jumal, pintsak on tviidist. Ma ei teadnudki, et tviidis mees võib panna mu suu vett jooksmas.”

„Sinu suu võib vett jooksmas panna ka papist ülikonnas mees.”

„Enamik mehi, keda mina tunnen, on ise papist.” Annie suunurgas välgatas lohuke. Ta kiikas puust mänguasjade riivuli nurgaga tagant, veendumaks, et mees seisab endiselt akna ees. „Tundub, et ta on suvel rannas olnud. Tä juuksed on pleekinud ja tal on imeline päevitunud jume. Oh jumal, ta naeratas tüdruku-tirtsule. Ma olen vist armunud.”

Nataša naeratas mudelautode liiklusummikut korraldades. „Sina arvad alatasa, et oled armunud.”

„Tean.” Annie ohkas. „Kui ma vaid näeksin ta silmade värvi. Tal on nii ilus kõhn nägu. Ta on kindlasti uskumatult intelligentne ja on kohutavalt kannatanud.”

Nataša heitis üle õla kiire naeruse pilgu. Pikk ja kõhn Annie oli erakordselt õrna hingega. „Ta abikaasa oleks su fantaasiast kindlasti vaimustatud.”

„Naistel on privileeg – ei, lausa kohustus – sellistest meestest fantaseerida.”

Kuigi Nataša oli vastupidisel seisukohal, ei hakanud ta Anniega vaidlema. „Olgu siis pealegi. Mine tee uks lahti.”

„Üks nukk,” ütles Spence tütart kõrvast sikutades. „Kui ma oleksin teadnud, et kilomeetri kaugusel on mänguasjade pood, poleks ma vist seda maja ostnud.”

„Sina oleksid valmis kogu poe tühjaks ostma.”

Mees saatis enda kõrval seisvale naisele pilgu. „Jäta, Nina.”

Sale blondiin kehtis õlgu, pannes roosa linase kostüümi-jaki serva lainetama, ning vaatas siis tüdrukukese poole. „Minu sõnade mõte oli see, et su issi hellitab sind puhtalt armastusest. Pealegi oled sa kingituse ära teeninud, kuna olid kogu kolimise ajal nii hea laps.”

Väike Frederica Kimball ajas huuled prunti. „Mulle meeldib mu uus kodu.” Ta pistis käe isa pihku, andes justkui automaatselt märku, et on isa poolt ja kogu ülejäänud maailma vastu. „Mul on aed ja oma kiik.”

Nina uuris pikka vilajat meest ning väikest haldjalikku tüdrukut. Neil mõlemal oli ühtmoodi kangekaelne lõug. Ja oma

mäletamist mööda polnud ta nende kummagagi vaieldes kunagi peale jäänud.

„Ju olen vist mina ainus, kes ei mõista selle linna eeliseid New Yorgi ees.” Nina toon muutus tüdrukukese pead silitades pisut soojemaks. „Ma ei saa sinna midagi parata, et muretsen natuke su pärast. Ma soovin vaid, et te oleksite mõlemad õnnelikud.”

„Olemegi.” Spence võttis pinge leevendamiseks Freddie stille. „Oleme ju, naljatilk?”

„Ja kohe on ta veel õnnelikum,” ütles Nina järele andes Spence'i kätt surudes. „Pood avatakse.”

„Tere hommikut.” Silmad on hallid, märkas Annie, pikka ja unistavat ohet maha surudes. Imeliselt hallid. Ta sundis oma fantaasiakese meeltest ja juhatas päeva esimesed kliendid sisse. „Kuidas saan teid aidata?”

„Mu tütar soovib nukku.” Spence pani Freddie uuesti maha.

„Sellisel juhul olete just õiges kohas.” Annie suunas tähelepanu kohusetundlikult lapsele. Tüdruk oli isa hallide silmade ja peaaegu valgete lendlevate juustega tõesti armas. „Millist nukku sa soovid?”

„Ilusat,” vastas Freddie kõhklemata. „Ilusat, ja tal peavad olema punased juuksed ja sinised silmad.”

„Selline nukk on meil kindlasti olemas.” Ta andis lapsele käe. „Kas tahad ise ringi vaadata?”

Saatnud isa poole küsiva pilgu, võttis Freddie Annie käest ja läks temaga kaasa.

„Pagan,” kirus Spence.

Nina surus juba teist korda ta kätt. „Spence...”

„Püüan end ikka veel veenda, et see pole oluline ja et ta ei mäleta.”

„See, et ta tahab punaste juuste ja siniste silmadega nukku, ei tähenda veel midagi.”

„Punased juuksed ja sinised silmad,” kordas Spence ja teda valdas taas ärritus. „Täpselt nagu Angelal. Ta mäletab, Nina. Ja see on oluline.” Ta surus käed taskusse ja läks eemale.

Kolm aastat, mõtles Spence. Nüüd oli sellest juba ligemale kolm aastat möödas. Freddie kandis veel mähkmeid. Aga mäletas Angelat, ilusat ja hoolimatut Angelat. Isegi kõige vabameelsem kriitik poleks Angelat emaks nimetanud. Ta ei kallistanud ega hellitanud, ei äiutanud ega lohutanud.

Spence uuris väikest ingellikult helesinisesse kleiti riietatud portselanpeaga nukku. Angela oli samasugune. Taevalikult ilus. Ja külm nagu jää.

Ta oli armastanud Angelat nagu kunsteiteost, imetlenud eemalt ta kuju täiuslikkust, otsides pidevalt selle alt tähendust. Kuidagimoodi olid nad loonud sooja ja jumaliku lapse, kel oli õnnestunud leida esimestel eluaastatel peaaegu vanematepoolse abita oma tee.

Kuid ta kavatses seda lapsele korvata. Spence sulges hetkeks silmad. Ta kavatses teha kõik, mis tema võimuses, et pakkuda tütrele armastust, kindlustunnet ja turvalisust, mida laps väärt oli. Midagi tõelist. See sõna tundus küll ära leierdatud, kuid oli ainus, mis kirjeldas just seda, mida ta oma tütrele ihkas: tõelist ja kindlat sidet perekonnaga.

Freddie armastas teda. Ta tundis, kuidas pinge õlgades andis järele, kui ta mõtles, kuidas Freddie suured silmad säravad, kui ta tütre õhtul magama paneb, ja kuidas laps võtab tal kõvasti kaelast kinni, kui ta teda kallistab. Võib-olla ei anna ta endale iial lõpuni andeks, et oli lapse imikueas olnud nii ameticis oma probleemidega, oma eluga. Kuid nüüd on kõik teisiti.

Isegi siia kolimisel oli ta eelkõige silmas pidanud just lapse heaolu.

Ta kuulis tütre naeru ja siiras rõõmulaine asendas viimase allesjäänud pinge. Tütre naerust kaunimat muusikat polnud olemas. Sellest saaks kirjutada terve sümfoonia. Ta otsustas veel mitte last häirida. Las ta naudib ilusaid nukke, enne kui ta on sunnitud tütrele meenutama, et tema omaks võib saada neist ainult üks.

End taas vabamalt tundes vaatas ta poes ringi. Sarnaselt nukuga, mida tahtis tütrele osta, oli ka pood särav ja ilus. Kuigi pood oli väike, oli siin kõike, mida üks laps võiks ihata. Laes rippusid suur kuldne kaelkirjak ja kurbade silmadega lilla koer. Eredates värvides puust rongid, autod ja lennukid olid koos elegantse nukumööbli suures laual. Futuristliku kosmosejaama kõrval seisis vanaaegne karp, millest kaant avades hüppas välja kloun. Poes oli nukke – mõned ilusad, mõned võluvalt inetud –, konstruktoreid ja nukuserviise.

Kuna mänguasjad polnud pandud riulitesse, vaid olid kõikjal justkui juhuslikult laiali, oli tulemus veelgi võluvam. Siin sai fantaasia lendu lasta ja soovida ükskõik mida, see oli nagu Aladdini koobas, kus laste silmad löövad rõõmust särama. Ja see pood pani nad naerma nii, nagu ta enda tütar praegu naeris. Ta kujutas juba ette, kui raske on Freddiele seletada, et iga päev siia tulla ei saa.

See oligi üks põhjus, miks ta otsustas väikelinna kolida. Ta tahtis, et ta tütar saaks nautida väikelinna poodide rõõme, kus kaupmehed tunnevad kliente nimepidi. Laps saab käia ühest linna otsast teise, ilma et peaks muretsema tänavaröövlike, vägivalla või narkootikumide pärast nagu suurlinnas. Siin pole vaja muretseda, kas ukse ees on turvalukk ja kas signaalsatsioon on peale pandud, pole vaja liikluse müra summutavat

aparatuuri. See linn ei neelaks alla isegi nii väikest inimest nagu Freddie.

Ehk õnnestub siin ilma pideva tempo ja surveta ka iseendaga rahu sõlmida.

Ta võttis nagu muuseas mängutoosi. See oli peenest portselanist, selle peal süsimustade juustega lehvivas punases kleidis mustlastüdruk. Ta kõrvas olid väikesed kuldsed rõngad ja käes värviliste paeltega tamburiin. Ka Viendalt avenüült poleks olnud võimalik leida peenemat tööd.

Ta peast käis läbi mõte, kuidas küll omanik jätab selle siia, kus väikesed uudishimulikud käed võivad selle maha ajada. Ta keeras võtit ja vaatas, kuidas kujuke ümber tillukese portselanist laagrilõkke keerleb.

Tšaikovski. Ta tundis meloodia kohe ära ja ta kogenud kõrv nautis helikvaliteeti. Tujukas, isegi kirglik pala, mõtles ta, imestades, kuidas küll nii peen töö on sattunud mänguasjapoodi. Ja siis tõstis ta pilgu ja nägi Natašat.

Ta jäi vahtima. Ta ei saanud sinna midagi parata. Nataša seisis mõne meetri kaugusel, pea püsti, pisut kallutatud, ja uuris teda. Nataša lakkis juuksed olid sama tumedad nagu tantsijanal, need langesid vabalt õlgadele. Ta oli tõmmu, tumekuldse jumega, mille tõi veelgi rohkem esile lihtne punane kleit.

Kuid see naine pole habras, mõtles Spence. Kuigi naine oli väikest kasvu, hoovas temast jõudu. Võib olla oli põhjuseks naise täidlase värvimata suuga ja kõrgete põsesarnadega nägu. Ta silmad olid peaaegu sama tumedad nagu juuksed ja paksude ripsmetega. Spence tajus seda isegi sellelt kauguselt. Ta tajus tugevat ja lahjendamata seksuaalsust. See ümbritses naist samamoodi nagu teisi naisi lõhnaõlipilv.

Spence tundis esimest korda aastate jooksul iha, mis muutis lihased tuimaks.